

Ponència en el marc de l'Assemblea de la CALRE

"EL DIÀLEG AMB EL PARLAMENT EUROPEU"

Milà, 26 d'octubre de 2004

Un dels objectius que s'han acordat reiteradament en les diverses assemblees de la CALRE és l'establiment de relacions amb el Parlament Europeu, en coherència tant amb la pretensió de conferir un paper actiu a les regions en el desenvolupament de la funció legislativa comunitària, com amb la idea d'integrar la CALRE a la xarxa d'interdependències institucionals que la globalització i el llarg procés de construcció de la Unió Europea estan configurant.

En l'objectiu d'establir una relació estable amb l'Eurocambra, la CALRE ha rebut suport explícit del Comitè de les Regions (febrer del 2000), de la 4a i la 5a assemblees de Regions d'Europa i, fins i tot, de les resolucions del mateix Parlament Europeu basades en l'Informe Lamassoure i l'Informe Napolitano.

Sense haver aconseguit avançar en aquest objectiu, en la Conferència de Brussel·les del 2002, es va acordar d'encarregar al president del Parlament de Catalunya, aleshores Joan Rigol, que fes les gestions pertinents per a aconseguir noves línies de relació entre la CALRE i el Parlament Europeu, a fi de garantir una participació efectiva en les comissions del Parlament Europeu.

Fruit d'aquella tasca, es va arribar a una sèrie d'acords amb l'aleshores president de la Comissió de Política Regional, Transports i Turisme, el Sr. Paolo Costa. Concretament, es va acordar:

- 1) Que es reservarien ordinàriament set representants a la CALRE en la dita Comissió, ampliables fins a un màxim de quinze en moments amb una demanda de presència especial.
- 2) Que el president de la Comissió s'encarregaria de rebre les resolucions votades pels parlaments regionals amb competències legislatives, i que posteriorment les presentaria als coordinadors dels diversos grups parlamentaris de la Comissió, amb la finalitat que si alguns d'ells volien assumir la resolució com a iniciativa parlamentària pròpia, ho poguessin fer.
- 3) Que el president de la Comissió notificaria al Parlament regional el resultat de la proposta feta als coordinadors.

En aquesta línia d'acords, el president de la Comissió de Política Regional, Transports i Turisme va acceptar l'encàrrec de traslladar als presidents de les comissions corresponents les propostes de resolució que, per raó de la matèria tractada, no fossin competència de la Comissió.

L'avenç que aquests acords van significar en l'objectiu inicial ja van ésser constatats en la declaració de Reggio de Calàbria del 2003, en la qual es va aprovar de continuar amb aquest diàleg i intensificar la col·laboració institucional en l'àmbit europeu.

El manteniment d'aquesta línia de treball continua donant fruit. D'aquesta manera, el Reglament del Parlament Europeu, en l'edició

del juliol del 2004, ha recollit la insistent aspiració de la CALRE de crear una comissió especialitzada en assumptes regionals.

En concret, s'ha creat la Comissió de Desenvolupament Regional amb competències sobre política regional i de cohesió i, en particular, encarregada de les relacions amb el Comitè de les Regions, amb les organitzacions de cooperació interregional, i amb les autoritats locals i regionals.

Així mateix, en converses de fa poc amb el president del Parlament Europeu, a més d'insistir en el desenvolupament de les propostes plantejades, s'ha sol·licitat que s'atorgui un espai físic propi per a la representació de la CALRE en el si del Parlament Europeu, la qual cosa seria una mesura tan funcional com simbòlica, per la utilitat i la significació que tindria.

La nova legislatura del Parlament Europeu obre, per tant, noves perspectives en les relacions amb la CALRE i amb els parlaments regionals.

Amb tot, aquest avenç requereix la confirmació dels acords adquirits en la legislatura anterior, i la posada en pràctica efectiva de les possibilitats de presència dels parlaments regionals en el si de la Comissió, i de la presentació d'iniciatives dels mateixos parlaments regionals.

L'acord polític ja existeix. Ara ja només resta aplicar-lo, fer-lo realitat. I no hi hauria d'haver gaires problemes per a aconseguir-ho, ja que, a diferència de les relacions entre els parlaments estatals, en què de vegades hi poden haver recels d'interferència pel que fa a la sobirania nacional, aquest problema no té raó de ser en les relacions entre el Parlament Europeu i els parlaments regionals.

Ben al contrari, tots dos es necessiten mútuament per a exercir plenament la representació de la sobirania que els ha estat delegada, i fer-ho amb el màxim de legitimitat i eficiència.

Mentre el complex entramat institucional de la Unió Europea manté la convivència de les institucions comunitàries, estatals, regionals i locals, la col·laboració permanent entre els nivells administratius i polítics superiors i inferiors és fonamental per a mantenir el necessari flux polític i normatiu entre elles, és a dir, per a mantenir la connexió entre les institucions comunitàries i les realitats regionals i territorials d'Europa.

Demanem una relació més estreta amb el Parlament Europeu, ja que les assemblees regionals podem ser, alhora, transmissores del debat parlamentari europeu –en una doble direcció: d'allò regional a allò europeu, i d'allò europeu a allò regional– i, gràcies al fet que hi tenim més proximitat, acostar als ciutadans llur dimensió europea.

És a dir, a les assemblees legislatives regionals ens correspon fer un paper important tant en l'impuls legislatiu europeu, com en el desenvolupament posterior, i també facilitar que els ciutadans percebin amb més proximitat la realitat parlamentària europea, connectar la realitat politicoadministrativa de la Unió amb els pobles, amb les persones que representem institucionalment.

En definitiva, es tracta d'incidir en el diàleg amb el Parlament Europeu, amb la finalitat de teixir el màxim de complicitats i generar les possibles sinergies entre els parlaments regionals i el Parlament Europeu.

I serà així, sens dubte. La saviesa popular del meu país diu que «parlant, la gent s'entén». Dialogant, arribarem sempre a acords.

D'aquest diàleg tan necessari, ha de sorgir un marc reconegut i estable de relacions entre la cambra legislativa europea i les regionals, que ens permeti augmentar la participació i la implicació de les regions en el projecte europeu, i al seu torn, acostar les institucions comunitàries a llur realitat territorial i social.

En definitiva, «fer Europa» a partir de l'imprescindible reconeixement del paper de les regions en el procés de construcció social i política.